

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

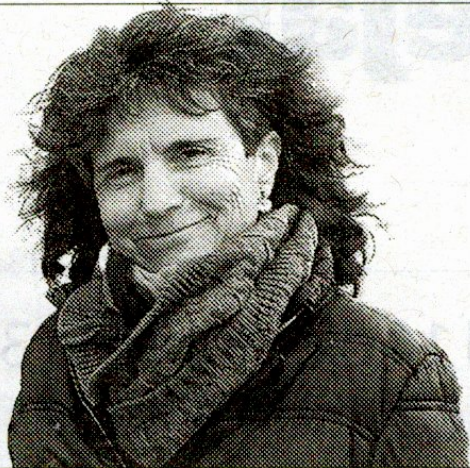
Recull de premsa local i comarcal

De Cinctorres a Tortosa i el món

Opinió

A l'amic Juanjo Rovira Climent.

Escriure un epitafi de conhort amb l'espígol de la serra fins al riu tortosí

ÀNGELA BUJ ALFARA
Doctora en Filologia Catalana

Després d'haver paït el silenci en què l'amic Juanjo (Juanjo Rovira Climent) ha desaparegut d'este món sense fer soroll, discretament, l'home que escrivia sobre «Tortosa, la ventosa» me venen moltes, moltes coses al cap que ho englobarien tot, el Tot de tota cosa, la res, rei, la seua sapientia. L'humaniste (si se'm permet) que es va formar al Seminari de Tortosa d'a on ell ne va deprendre tant, de la Pontificia Universitat Gregoria-

tèntica, la intel·lectualitat abranda amb el minimalisme de l'ànima humana. Juanjo, editor. Juanjo, escriptor. Juanjo, desvetlador cultural, poliglota incansable. Juanjo, fent preguntes (i no retòriques). Juanjo, denunciant les injustícies. Juanjo amb el nuc de l'aigua. Juanjo, la seua veu, el seu pas. Les seues mans fermes, amb un anell amb gravat d'ictiònim que no l'abandonava mai, aquell símbol que en totes les eucaristies era present. Juanjo sabia quan parlava el silenci, perquè des del seu volguéssim i grandíssim cor hi batejava Cinctorres. El silenci de les serres, del xiquet que creixia al costat del seu pare, tractant de matxos recurrent Cantavella, Fortanet, la Mata, Olocau, i tants d'altres. El Cinctorres d'un xiquet menut que es meravellava amb tres

Juanjo Rovira Climent era un 'humaniste' de primera línia que el teníem al costat, a casa
